

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/25/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124216926
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Korbašová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:6124216926.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Korbašovej, členov senátu JUDr. Martiny Nemravovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci manžela (otca): A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, zastúpeného: JUDr. Veronika Uhlerová, advokátka so sídlom Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti manželke (matke): A. E. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, D., zastúpenej: JUDr. Stanislav Rešutík, advokát so sídlom Nám. M. R. Štefánika 29/36, Brezno, v konaní o návrhu manžela na rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva: G. C., nar. XX.XX.XXXX, B. C., nar. XX.XX.XXXX a G. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, v konaní zastúpeným kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Brezno, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9P/12/2024-323 zo dňa 16.10.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9P/12/2024-323 zo dňa 16.10.2025 vo
výrokoch V., VI., VII. a X. p o t v r d z u j e .
Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. manželstvo účastníkov konania rozviedol; výrokom II. maloleté deti zveril na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti matky; výrokom III. určil, že obaja rodičia sú oprávnení zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok v bežných veciach, výrokom IV. uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej G. výživným v sume 150 eur mesačne, na výživu maloletej B. výživným v sume 130 eur mesačne a na výživu maloletej G. výživným v sume 130 eur mesačne vždy do 15-tého dňa v mesiaci vopred k rukám matky počnúc dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva; výrokom V. upravil styk otca s maloletými deťmi v rozsahu: každý nepárny kalendárny týždeň v roku od piatku od 16.00 hod. do nedele do 17.00 hod., počas zimných prázdnin každý párny kalendárny rok v čase od 23.12. od 16.00 hod. do 25.12. do 10.00 hod., počas zimných prázdnin každý nepárny kalendárny rok v čase od 02.01. od 10.00 hod. do posledného dňa zimných prázdnin do 17.00 hod., počas zimných prázdnin každý nepárny kalendárny rok v čase od 26.12. od 10.00 hod. do 02.01. nasledujúceho kalendárneho roka do 10.00 hod., počas jarých prázdnin vyhlásených Ministerstvom školstva SR pre Banskobystrický kraj každý párny kalendárny rok od nedele predchádzajúcej začiatku prázdnin od 17.00 hod. do stredy nasledujúceho týždňa do 17.00 hod., počas jarých prázdnin vyhlásených Ministerstvom školstva SR pre Banskobystrický kraj každý nepárny kalendárny rok od stredy od 17.00 hod. do nedele do 17.00 hod., počas veľkonočných prázdnin každý párny kalendárny rok v čase od stredy predchádzajúcej začiatku prázdnin od 16.00 hod. do soboty do 17.00 hod., počas veľkonočných prázdnin každý nepárny kalendárny rok v čase od soboty od 16.00 hod. do posledného dňa prázdnin do 17.00 hod., počas letných prázdnin každý kalendárny rok v čase od 01.07. od 16.00 hod. do 15.07. do 17.00 hod. a v čase od 01.08. od 16.00 hod. do 15.08. do 17.00 hod.; výrokom VI. určil, že styk otca s maloletými deťmi počas bežného kalendárneho roka sa nebude

realizovať, nakoľko sa v tom čase realizuje osobitná úprava styku počas sviatkov a prázdnin; výrokom VII. uložil matke povinnosť maloleté deti na styk riadne a včas pripraviť, umožniť otcovi styk s maloletými deťmi a v určenom čase pred jej bydliskom maloleté deti odovzdať otcovi a otcovi uložil povinnosť po uplynutí doby stretnutia v určenom čase maloleté deti odovzdať matke pred jej bydliskom; výrokom VIII. v prevyšujúcej časti sa návrh otca zamietol; výrokom IX. zrušil počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, pracovisko Brezno č.k. 9P/101/2024 26 zo dňa 23.10.2024; výrokom X. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Okresný súd citujúc § 22 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 23 ods. 1 – 3 zákona o rodine, § 18 zákona o rodine, § 19 ods. 1 zákona o rodine, § 100 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“), § 24 ods. 1, 5, 6 zákona o rodine, § 25 ods. 1, 2 zákona o rodine, § 62 ods. 1 – 5 zákona o rodine, § 75 ods. 1 zákona o rodine, § 76 ods. 1 zákona o rodine, čl. 5 zákona o rodine, § 217 ods. 1 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 363 CMP mal z vykonaného dokazovania preukázané, že manželstvo rodičov maloletých detí je dlhodobé a vážne rozvrátené a neplní svoj spoločenský účel. Manželia viac ako rok a pol nežijú v spoločnej domácnosti, nekomunikujú ako manželia, netrávajú spolu voľný čas, nehospodária spolu a nežijú intímny životom. Došlo medzi nimi k citovému odcudzeniu a ich zväzok funguje už len formálne, bez reálnej perspektívy obnovy harmonického spolužitia. V konaní nebolo sporné, že rozdielnosť pováh, odlišné predstavy o fungovaní rodiny a neschopnosť riešiť každodenné problémy viedli k trvalému rozvratu manželstva. Skutočnosť, že manželstvo trvá, už nevytvára pre maloleté deti stabilné a pokojné prostredie; naopak, zotrúvanie v nefunkčnom spolužití by mohlo negatívne ovplyvniť ich ďalší vývin, preto dospel okresný súd k záveru, že rozvod je v danej situácii v súlade so záujmom maloletých detí, pokiaľ rodičia budú rešpektovať ich potrebu udržiavať vzťah s oboma rodičmi a budú spolupracovať pri zmierňovaní dôsledkov rozvodu. Keďže problémy manželov sú dlhodobé a neexistuje reálna šanca na obnovenie ich manželského spolužitia, okresný súd manželstvo rozviedol.

3. Vo vzťahu k úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že rodina už viac ako rok funguje tak, že maloleté deti sú v starostlivosti matky a s otcom sa stretávajú každý nepárny víkend. Okresný súd nezistil žiadne nedostatky v starostlivosti matky, ktorá zabezpečuje maloletým deťom stabilné, pokojné a fungujúce výchovné prostredie, ktoré sa rozvodom nemení. Otec aj kolízny opatrovník so zverením maloletých detí do osobnej starostlivosti súhlasili. Preto okresný súd zveril maloleté deti do jej osobnej starostlivosti a určil, že obaja rodičia ich budú naďalej zastupovať a spravovať ich majetok v bežných veciach. Vyživovaciu povinnosť otca k maloletým deťom okresný súd určil v súlade s návrhom otca, s ktorým matka súhlasila. Určené výživné zodpovedá jednak odôvodneným potrebám maloletých detí, jednak finančným možnostiam a schopnostiam otca. Výška výživného je primeraná aj nákladom matky spojeným so starostlivosťou o maloleté deti. Keďže rodičia sa na rozsahu styku otca s maloletými deťmi nedokázali dohodnúť a komunikácia medzi nimi je komplikovaná, okresný súd vzhľadom na potrebu upraviť styk súdnym rozhodnutím. Prihliadol najmä na najlepší záujem maloletých detí, ktorý vyžaduje zachovanie osobného kontaktu s otcom a podporu pozitívnych citových väzieb. Preto stanovil styk v rozsahu uvedenom vo výroku rozsudku, vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku, ktorý odporučil ponechať doterajší režim styku (piatok – nedeľa, dvakrát mesačne) a proporcionálne upraviť sviatky a prázdniny. Takto vymedzený styk považoval okresný súd za primeraný možnostiam rodičov aj potrebám maloletých detí. Presné časové a organizačné určenie styku by do budúcnosti podľa okresného súdu mohlo eliminovať konflikty medzi rodičmi a zabezpečiť maloletým deťom predvídateľnosť a pocit istoty. Okresný súd sa nestotožnil s návrhmi otca na úpravu podmienok pre poskytovanie náhradných termínov styku, na osobitnú úpravu jeho styku s každým maloletým dieťaťom, ani s návrhom na preberanie maloletých detí v školskom zariadení, keďže by to bolo v rozpore so stabilitou, zvyklosťami a konštatovaním súdneho znalca o silnej citovej väzbe maloletej B. a maloletej G. na maloletú G.. Školské zariadenie podľa okresného súdu nemôže niesť zodpovednosť za odovzdávanie maloletých detí a otcov návrh tak ako bol ním špecifikovaný, nebol podľa okresného súdu vykonateľný. Okresný súd apeloval na rodičov, aby uprednostnili záujmy maloletých detí pred vlastnými konfliktmi a aby sa usilovali o spoluprácu pri zabezpečovaní pokojného prostredia pre ich ďalší vývoj. Keďže rozsudkom súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletými deťmi na čas po rozvode, právoplatnosťou tohto rozsudku zrušil skoršie neodkladné opatrenie.

4. Pokiaľ otec žiadal uložiť matke povinnosť pravidelne ho informovať o zdravotnom stave, školských výsledkoch a ďalších dôležitých skutočnostiach týkajúcich sa maloletých detí, okresný súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že: matka mu v informovaní sa o maloletých deťoch nebráni,

otec má dostupné všetky bežné kanály (lekár, škola, Edupage, osobný kontakt pri styku), sám nevyužil možnosť informovať sa u triednych učiteliek, ani sa nezúčastnil rodičovských združení. Keďže nebolo preukázané, že by matka otcovi bránila v získaní informácií o maloletých deťoch, okresný súd návrh na uloženie tejto povinnosti zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

5. Proti výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie v časti osobitnej úpravy styku otca s maloletými deťmi podala odvolanie matka z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v tejto časti zmenil tak, že otec bude oprávnený stretávať s maloletými deťmi počas prázdnin a sviatkov: počas školských letných prázdnin každý rok, a to každý prvý a tretí júlový týždeň, každý prvý a tretí augustový týždeň, vždy od štvrtka od 10.00 hod. do nedele do 17.00 hod., počas Vianočných sviatkov od 26.12. od 10.00 hod. do 29.12. do 17.00 hod. každý rok, počas Veľkonočných prázdnin od Veľkonočného piatku od 10.00 hod. do Veľkonočnej soboty do 17.00 hod. každý rok, počas jarných prázdnin každý rok v nepárny týždeň od štvrtka od 16.00 hod. do nedele do 17.00 hod. a v páry týždeň od piatka od 16.00 hod. do pondelka do 18.00 hod. Uviedla, že súd prvej inštancie odôvodnil úpravu styku otca s maloletými deťmi tým, že medzi rodičmi je komplikovaná komunikácia, nevedia sa dohodnúť na rozsahu styku a potrebujú pevne stanovené hranice odovzdávania a preberania maloletých detí. Zdôraznil, že osobný kontakt s otcom je dôležitý pre zdravý vývin maloletých detí a že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za ich výchovu. Okresný súd uviedol, že vychádzal zo znaleckého posudku, podľa ktorého má zostať zachovaná doterajšia frekvencia styku (2x mesačne – piatok až nedeľa) a proporcionálne upraviť sviatky a prázdniny. Napriek tomu však okresný súd určil rozsiahly a obsahovo úplne odlišný rozsah styku, vrátane dvoch dlhých letných blokov od 1.7. do 15.7. a od 1.8. do 15.8., čím fakticky zaviedol prázdninovú formu striedavej starostlivosti, ktorú znalec výslovne neodporučil a ktorá nemá oporu v žiadnom vykonanom dôkaze. Z vyjadrenia maloletej G. na pojednávaní dňa 16.10.2025 jednoznačne vyplýva, že táto nemá momentálne k otcovi žiadny vzťah, nevedela uviesť, či by si vedela predstaviť u otca stráviť týždeň alebo viac počas prázdnin; negatívne vníma jeho správanie, jeho nálady a spôsob komunikácie; zažila situácie, keď chceli so sestrami ísť domov, ale otec kričal, aby zostali; nechce sa s otcom stretávať sama a nemá potrebu s ním komunikovať; nevie si vybaviť žiadny pozitívny zážitok s otcom. Zo znaleckého posudku taktiež vyplynulo, že maloletá G. má negatívny vzťah k otcovi, dvojčatá sú citovo závislé na staršej sestre, v cudzom prostredí sa necítia bezpečne, pri zmienke o návštevách u otca sú v strese alebo plačú. Súd prvej inštancie sa s týmito závermi nevysporiadal, a určil letné pobyty v rozsahu 31 dní, hoci proporcionálny podiel otca na letných prázdninách, ak by sa vychádzalo z doterajšieho režimu styku, predstavuje len približne 9,3 dňa, nie viac ako mesiac. Výrok o styku otca s maloletými teda nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, prieči sa záverom znaleckého dokazovania, berie do úvahy len všeobecné formulácie o potrebe kontaktu detí s otcom, ale ignoruje ich reálnu psychickú situáciu, väzby, vek a názory. Nerozlišuje medzi verejným deklarováním záujmu zo strany otca a skutočným fungovaním vzťahu, ktorý maloleté deti vnímajú ako povinnosť, nie ako prirodzenú potrebu. Z dokazovania vykonaného okresným súdom nevyplýva, že by maloleté deti samé prejavovali túžbu byť s otcom dlhšie. Naopak, ich vyjadrenia a celkový priebeh konania potvrdzujú, že akékoľvek nútené rozširovanie styku môže viesť k väčšej rezistencii, odmietaniu a prehlbovaniu konfliktov, čo je v priamom rozpore so zásadou najlepšieho záujmu maloletých detí. Keďže súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav, nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a jeho rozhodnutie vychádza zo zjavne nesprávneho právneho posúdenia, napadnutý výrok o styku je neudržateľný.

6. Otec vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Nesúhlasil s tvrdeniami matky, že v konaní nepreukázal úprimný záujem o maloleté deti; naopak dlhodobo a aktívne sa usiluje o kontakt, chce tráviť s maloletými deťmi čo najviac času a jeho cieľom je zlepšenie vzťahov narušených odchodom matky a maloletých detí zo spoločnej domácnosti. Matka účelovo interpretuje jeho konanie a vytvára obraz, akoby sa maloleté deti s ním nechceli stykať, čo považuje za neprimerané a v rozpore s tým, čo je v najlepšom záujme maloletých detí. Poukázal na závery znaleckého dokazovania, podľa ktorého má matka sklón k iracionálnym obavám, hyperprotektívnemu správaniu a zveličovaniu rizík, čo sa podľa neho premieta do postoja maloletých detí k nemu. Správanie maloletých detí je ovplyvnené matkou a jej pasívnou indoktrináciou, pretože maloleté deti preberajú jej negatívny postoj, odmietajú s ním komunikovať a nereflektujú jeho snahu o zlepšenie vzťahov. Zdôraznil, že matke vyhovuje súčasné nastavenie, keď trávi s maloletými deťmi 90 % času, pričom tieto sú emocionálne naviazané najmä na ňu. Zo znaleckého posudku vyplýva, že proporcionálna znamená rovnomerné rozdelenie prázdnin medzi rodičov, a teda aj on má mať možnosť byť s maloletými

deťmi počas leta vo väčšom rozsahu. Matka mu umožňuje len veľmi obmedzený kontakt s maloletými deťmi každý druhý víkend, čo podľa neho bráni budovaniu vzťahu. Štandardná prax súdov je rozdeliť prázdniny medzi rodičov, aby obaja rodičia mali možnosť tráviť s maloletými deťmi čas kvalitnejšie než počas bežného roka. Podľa otca chce matka nemá na zabezpečenie letných prázdnin (32 dní) toľko dovolenky, a je nedôstojné, aby starostlivosť o maloleté deti zabezpečovali rodičia matky vo väčšej miere ako on. Jeho rodičia nie sú s maloletými deťmi v kontakte tak často, ako by chceli, preto sú prázdniny dôležitým obdobím pre prehĺbovanie rodinných väzieb, spoločné zážitky a pre budovanie stabilného vzťahu ním ako aj s rodinou z jeho strany, čo krátke víkendy neumožňujú. Matka vo svojom odvolacom návrhu považuje za spravodlivé, aby s maloletými deťmi nestrávil ani jedny Vianoce, či Nový rok, čo je rovnako v rozpore s rozhodovacou praxou súdov. Podľa otca bola v konaní matkou zneužívaná „údajná neschopnosť“ dvojčiek tráviť čas s ním bez maloletej G.. Maloletá G. je od maloletej G. a maloletej B. vekovo vzdialená, má svoje záujmy, rovnako je potrebné, aby si maloletá G. a maloletá B. od maloletej G. začalo postupne odvykať. Pokiaľ sa matka vo svojom odvolaní odvoláva na výpoveď maloletej G., nepovažuje za správne, aby maloletá G. rozhodovala o živote dvojčiek.

7. Matka vo svojom vyjadrení k vyjadreniu otca zopakovala, že súd prvej inštancie napriek záverom znaleckého dokazovania a vyjadrenia maloletej G. rozhodol o styku otca s maloletými deťmi počas letných prázdnin vo forme striedavej starostlivosti, a to napriek tomu, že iné dokazovanie vo veci samej odôvodňuje takúto úpravu styku vykonané nebolo. Ako vyplynulo zo znaleckého dokazovania podstatné sú psychologické argumenty, z ktorých vyplýva, že maloletá G. ma negatívny vzťah k otcovi, ktorého interpretácia (otca) je taká, že to je výsledok jej indoktrinácie (čo sa znaleckým dokazovaním vôbec nepreukázalo), čo je účelovou interpretáciou otca, otec preceňuje svoje schopnosti, všetko čo sa len dá, sa snaží urobiť sám. U dvojčiat nie je možná detailná explorácia, v cudzom prostredí sa necítia komfortne a pri zmienke možnosti návštev u otca plačú, obe dvojčatá citovo lipnú na staršej sestre. Podľa matky u otca absentuje úprimný záujem o maloleté deti, chýba mu sebareflexia, a za jediného vinníka tejto situácie označuje ju. Maloleté deti k otcovi nechcú chodiť ani počas víkendov, otca však pocity maloletých detí nezaujímajú, ignoruje ich, podceňuje. Maloleté deti majú právo na zdravý vývin, na život bez nátlaku, slz a nútenia tráviť čas s rodičom, voči ktorému nemajú žiadnu dôveru, ktorý ich veľakrát sklamal, nerozumie im, nevie to s nimi, kričal do nich, obviňoval ich z vecí, za ktoré nemôžu, a tak z neho maloleté deti majú strach, neodvážia sa pred otcom prejavovať svoje pocity, boja sa ho, nemajú s ním vzťah. Otec im zakazuje mobilné telefóny, aby nemohli byť s ňou v kontakte. Otec maloletých detí, tak ako to vyplýva aj z jeho vyjadrenia, si bude vynucovať, aby maloleté deti chodili na styk nedobrovoľne, hoci aj so slzami v očiach a so zreteľnými psychickými ťažkosťami. Je otázne, ako dlho má takéto vynucovanie trvať, keď maloleté deti úprimne a dôvodne nechcú na styk chodiť a nejde o žiadnu špekuláciu, či manipuláciu z jej strany. Otec zároveň tvrdí, že pri odovzdávaní maloletých detí ona nezvláda emócie, no ignoruje skutočnosť, že maloleté deti pri odchode k nemu často plačú a sú v rozporení, ktoré jednoducho nedokáže prehliadnuť. Otec by mal v prvom rade vnímať, ako sa cítia maloleté deti, čo by bolo podstatne prospešnejšie ako kritizovať jej prirodzenú reakciu na ich stav.

8. Podľa matky sa vzťah otca s maloletými deťmi nepokazil odchodom zo spoločnej domácnosti alebo tým, že by s maloletými deťmi netrúvil dostatok času, ale jeho vlastným správaním voči maloletým deťom aj nej. Keď je s maloletými deťmi sám, nezvláda to najmä po psychickej a citovej stránke, čas u neho sa maloletým deťom vlečie a len čakajú, kedy pôjdu domov. V mieste kde otec žije nemajú žiadnych kamarátov, okrem jedinej kamarátky, ktorú však v poslednej dobe stretávajú v D.. Nemajú tam širší sociálny kontakt, ani starí rodičia, či ostatní príbuzní za nimi nechodia. Väčšinu času sú zatvorené v dome, prípadne len krátko na dvore, a to vždy pod otcovým dohľadom. Aktuálna situácia je pre maloleté deti veľmi zaťažujúca a ona sa ich snaží chrániť pred negatívnymi dôsledkami na ich psychiku. V danom prípade je nutné si uvedomiť, že ide o právo maloletého dieťaťa na styk, nie o povinnosť, a toto právo nemôže byť účinne realizované, ak ho maloleté dieťa odmieta. Doteraz nebol v konaní preukázaný žiadny dôkaz o tom, že by ktorékoľvek z maloletých detí prejavilo záujem alebo túžbu tráviť čas s otcom. V praxi to vyznieva skôr tak, akoby sa maloleté deti mali nútene podrobiť styku bez ohľadu na ich vôľu. Dôkazom odmietavého postoja maloletých detí je aj to, že maloletá G. a maloletá B. nechceli, aby bol otec prítomný na vianočnej besiedke v škole – výslovne si neželali, aby tam prišiel, a prosili ju, aby mu o besiedke nepovedala. Rovnako nechceli ísť k otcovi na Vianoce, neprijímajú od neho darčeky, nechcú s ním telefonovať ani komunikovať. Ich vyjadrenia sú jednoznačné: „mami, čo mám urobiť, aby ma konečne niekto počúval, že tam nechcem ísť“, „nie je nám tam dobre, je nám tam veľmi dlho“. Matka ďalej odmietla tvrdenia, že maloletá G. a maloletá B. sa nevedia vyjadriť. Pred cudzími ľuďmi môžu pôsobiť placho, ale inak sú veselé, usmievavé, komunikatívne a spoločenské. Pred znalcom sa maloletá G. vyjadřila, že jej u otca chýba mama a striedavá starostlivosť by sa jej nepáčila; v liste Ježiškovi si

dokonca priala, aby mohla tráviť viac času s mamou. Maloletá B. sa vyjadrila, že chce bývať pri mame a u otca sa necíti dobre. Z vyjadrenia kolízneho opatrovníka, podľa ktorého „čo sa týka úpravy styku otca s mal. deťmi, je veľmi ťažké sa k tomu vyjadriť, nakoľko aj tu odzneli na dnešnom pojednávaní viaceré protichodné vyjadrenia, taktiež vyjadrenie mal. G.. Chcem k tomu uviesť, že akokoľvek bude styk otca s mal. deťmi upravený, tento nebude fungovať, pokiaľ rodičia nebudú fungovať ako zodpovední rodičia a nepristúpia k tomu ako zodpovední rodičia. Čo sa týka styku, každý má svoju nejakú predstavu o tom, ako by sa deti mali stretávať s otcom, avšak chcem uviesť, že deti by si mali budovať vzťah aj s otcom a považujem za veľmi krátky čas na budovanie vzťahu, keď sa deti majú stretávať s otcom len počas víkendu 2-krát do mesiaca“, nevyplývajú žiadne konkrétne a individualizované zistenia významné pre túto vec. Kolízny opatrovník neskúmal hlbšie reálnu situáciu maloletých detí. Podľa pocitu matky boli v danom prípade práva otca nadradené právam maloletých detí. Na jej otázku, čo má robiť, keď deti pobyt u otca nezvládajú, doma plačú a vyjadrujú, že tam nechcú ísť, kolízny opatrovník vôbec nereagoval.

9. Doplnila, že čas na budovanie vzťahov je od narodenia detí, nie až od začiatku rozvodového konania. Maloletá B. a maloletá G. majú s maloletou G. výnimočne silný vzťah, no to neznamená, že nemajú vlastný názor – naopak, ako 8-ročné deti majú prekvapivo jasné postoje a v bezpečnom prostredí ich dokážu vyjadriť. Maloletá G. je pre ne veľkým vzorom, ale dvojčičky samy vedia, kde sa cítia dobre. Viackrát sa u otca pýtali domov, keď sa rozhodli povedať, že nechcú zostať. Obidve sú v panike pri predstave, že by mali ísť k otcovi bez maloletej G.. O tejto situácii sa s maloletými deťmi rozprávala a maloleté deti to jednoznačne neprijímajú. Otec vytvára tlak na maloleté deti aj na ňu samotnú, čo maloleté deti intenzívne vnímajú a čo negatívne pôsobí na ich psychiku. Súhlasila s tvrdením otca, že deformovaný vzťah maloletého dieťaťa a rodiča sa neskôr napráva len ťažko – avšak presne k takémuto stavu už podľa nej došlo v dôsledku správania otca. Od vykonania znaleckého dokazovania sa situácia ešte zhoršila; preukázalo sa, že otec nezvláda starostlivosť o maloleté deti najmä po emočnej a psychickej stránke a svojím nátlakom sa im odcudzil. Považuje za absurdné, že otec ju napáda dokonca aj počtom dní dovolenky a na tom stavia tvrdenie, že by mal s maloletými deťmi tráviť polovicu prázdnin, hoci maloleté deti sa týchto pobytov vyslovene boja. Otec neoprávnene kritizuje aj to, že maloleté deti trávia čas so starou matkou – tento čas je primeraný, prirodzený a maloleté deti ho vyhľadávajú dobrovoľne, pretože s ňou majú pekný vzťah a cítia sa pri nej dobre, bez akéhokoľvek nátlaku.

10. Matka tiež uviedla, že počas víkendu 05.–07.12.2025 boli maloleté deti u otca, pričom v nedeľu ich priviezol domov a maloletá B. bola už pri dverách viditeľne chorá, takže bolo zrejme, že na druhý deň nebude môcť ísť do školy. V piatok odchádzala maloletá B. k otcovi zdravá a otec ju ani raz neinformoval, že by sa u nej mohol vyskytnúť akýkoľvek zdravotný problém. Maloletá B. bola následne celý nasledujúci týždeň, od pondelka do piatku, doma a nechodila do školy. Až keď už bola chorá, navštívila s ňou detskú lekárku, začal otec posilať správy typu „ako je B.“, „chcem s ňou volať“ a podobne, pričom až následne uvádzal, že jej od piatka alebo soboty začali zatekať hlieny. Otec poskytoval chaotické informácie, z ktorých nevedela zistiť nič podstatné, a najmä – informácie prišli neskoro. Maloletá B. jej povedala, že už v sobotu ráno sa cítila chorá a že boli s otcom na H., kde sa hrali v snehu oblečené len v teplákoch, bez otepľovačiek. Počas víkendu 19.–21.12.2025 otec v sobotu ráno napísal, že maloleté deti sú „nejako mimo“, že maloletá G. bude zrejme chorá, lebo je „utiahnutá“ a že obidve majú zvýšenú teplotu 37,4 °C. Maloleté deti následne doviezol domov, predchádzal tomu dlhý monológ smerovaný na maloletú G., po ktorom bolo maloletá psychicky vyčerpaná a opäť uviedla, že k otcovi už nechce ísť. Po príchode domov maloleté deti choré neboli a boli v poriadku. Dňa 02.01.2026 maloleté deti odmietali k otcovi ísť. Kontaktovala otca s návrhom kompromisu, aby maloleté deti vyzdvihol až v sobotu ráno, ale otec to odmietol s tým, že treba rešpektovať nariadenie a maloleté deti majú byť pripravené o 16:00 hod. Okamžite sa rozplakali. Otec prišiel do bytu, aby sa „s maloletými deťmi dohodol“, pričom ona celú komunikáciu nahrala. Maloletá G. bola celý čas na jej rukách a fňukala. Otec sa maloletých detí neustále pýtal, prečo nechcú ísť, čo sa stalo, čo má robiť, opakovane im vyčítal, že mu nič nepovedali, že „veci sa takto neriešia“, že „sa nekomunikuje“, a pripomínal, že „darčeky majú u neho“. Otcovi sa nepáčilo, že maloleté deti podľa neho „majú iný program“, hoci žiadny nemali. Nakoniec uviedol, že si to bude riešiť „po vlastnej osi“, a odišiel. Matka má vážne obavy, ako budú maloleté deti zvládať ďalšie stretnutia s otcom, keď na nich otec trvá aj napriek ich zjavnej nevoli.

11. Otec k vyjadreniu matky uviedol, že v ňom matka účelovo vykresľuje jednotlivé situácie a navrhol napadnutý rozsudok okresného súd potvrdiť ako vecne správny.

12. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§

329 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné, preto rozhodnutie okresného súdu v napadnutom výroku V. a súvisiacich výrokoch VI., VII. a X. potvrdil ako vecne správne cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

13. Vo vzťahu k odvolacím námietkam matky odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV. ÚS 252/2004, I. ÚS 50/2004, II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení, skutkový (skutočný) stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor účastníka konania vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným. Napokon je potrebné dodať, že terajšia právna úprava vyplývajúca z Civilného sporového poriadku, konkrétne z § 387 ods. 3, umožňuje odvolaciemu súdu zaoberať sa vo vlastnom odôvodnení rozhodnutia aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, z čoho vyplýva, že zákonodarca čiastočnú neodôvodnenosť rozhodnutia nepovažuje za takú vadu konania, ktorá by účastníkom konania odnímalala možnosť konať na súde, a to obzvlášť s poukazom i na ustanovenia Civilného mimosporového poriadku, v rámci ktorého odvolací súd nie je viazaný jednak odvolacími dôvodmi a ani rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

14. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za podstatné sa potom vyjadriť osobitne len k niektorým odvolacím dôvodom matky, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Odvolací súd uvádza, že rozhodovanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností v prípadoch, kedy rodičia nie sú schopní sa na výkone rodičovských práv a povinností dohodnúť, musí byť potom

hľadaním optimálneho stavu zo strany súdu. Súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností dbá o to, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi. Podľa čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, či už je uskutočňovaná verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Zároveň však čl. 9 ods. 3 tohto dohovoru predpokladá, že štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa. Znamená to potom, že pokiaľ by styk s rodičom negatívne vplýval na záujmy dieťaťa, alebo by tu existovala odôvodnená obava z takéhoto negatívneho vplyvu, súd po tomto zistení obligatórne styk maloletého dieťaťa s rodičom obmedzí alebo ho aj zakáže.

17. V prejednávanej veci má, podľa odvolacieho súdu, tak ako v konečnom dôsledku zohľadnil aj okresný súd, najvyššiu prioritu najlepší záujem maloletej G., maloletej B. a maloletej G.. Ten vyhodnocuje súd v každej jednotlivkej veci osobitne, za pomoci kritérií, demonštratívne vymedzených zákonodarcom v čl. 5 zákona o rodine. Každé dieťa má pritom prezumovaný záujem udržiavať a rozvíjať citové väzby s obidvomi rodičmi. Vzhľadom na uvedené súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností dbá o to, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore s inými záujmami dieťaťa.

18. V prípade, keď súdy rozhodujú o úprave styku rodičov s dieťaťom, je nutné vychádzať z toho, že právom oboch rodičov je v zásade rovnakou mierou sa o dieťa starať a podieľať sa na jeho výchove, s čím korešponduje i právo samotného dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. Rozhodnutím súdu by tomuto dieťaťu malo byť umožnené stykať sa s oboma rodičmi v takej miere, aby bol postulát rovnakej rodičovskej starostlivosti čo najviac naplnený. Takéto usporiadanie vzťahov je spravidla vždy v „najlepšom záujme dieťaťa“, pričom odchýlky od tohto princípu musia byť odôvodnené ochranou iného, dostatočne silného legitímneho záujmu, pričom konkrétne skutočnosti, o ktoré sa tento záujem opiera, musia byť v danom konaní preukázané (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 56/2017 z 19. januára 2017). Nesúhlas s plnohodnotným stykom druhého rodiča s dieťaťom môže byť relevantný len vtedy, ak je založený na dôvodoch, ktoré sú spôsobilé intenzívnym spôsobom negatívne zasahovať do záujmu dieťaťa. Ak ide o nepreukázaný alebo nepreskúmateľný dôvod, na ktorom je založený nesúhlas rodiča s pravidelným a plnohodnotným stykom druhého rodiča s dieťaťom, alebo sa v konaní preukáže, že ide o nesúhlas spočívajúci v dôvode, ktorý má pôvod len v osobe rodiča a preukázateľne nemá negatívny vplyv na záujem dieťaťa, súdy nemôžu len na samotnom tomto nesúhlase založiť rozhodnutie. Rodič, ktorý s plnohodnotným stykom dieťaťa s druhým z rodičov nesúhlasí, by mal vierohodne preukázať dôvod svojho nesúhlasu, ktorého relevantnosť súd musí pri rozhodovaní o práve rodiča, ktorému korešponduje právo dieťaťa na plnohodnotný a pravidelný styk s rodičom, vždy skúmať. Súdy preto musia vždy citlivo a maximálne obozretne zvažovať naplnenie podmienok pre ten – ktorý model úpravy styku druhého rodiča s maloletým dieťaťom z hľadiska sledovania jeho najlepších záujmov. Je predovšetkým v záujme zabezpečenia úplného a všestranného rozvoja maloletého dieťaťa tak po citovej, rozumovej, emocionálnej stránke a vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok pre jeho zdravý vývoj, aby nebolo vystavované napätým situáciám, stresu, strachu a nebolo nútené čeliť emocionálnym útokom, ktoré ešte vzhľadom na svoj vek a vyzretosť nedokáže samostatne spracúvať a zvládnuť.

19. Matka vo svojom odvolaní tvrdila, že rozsah styku určený súdom prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Zdôrazňovala najmä výpoveď maloletej G. na pojednávaní dňa 16.10.2025, ktorá uviedla, že nemá momentálne k otcovi žiadny vzťah, nevedela uviesť, či by si vedela predstaviť u otca stráviť týždeň alebo viac počas prázdnin; negatívne vníma jeho správanie, jeho nálady a spôsob komunikácie; zažila situácie, keď chceli so sestrami ísť domov, ale otec kričal, aby zostali; nechce sa s otcom stretávať sama a nemá potrebu s ním komunikovať; nevie si vybaviť žiadny pozitívny zážitok s otcom. Odvolací súd sa s odvolacou argumentáciou matky nestotožnil. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie (výsluch oboch rodičov, kolízneho opatrovníka, maloletej G., oboznámenie so znaleckým posudkom a listinami tvoriacimi súdny spis) a svoje závery primerane oprel o potrebu stabilného, predvídateľného a pravidelného kontaktu maloletých detí s otcom – s dôrazom na ich duševný vývin a zachovanie citových väzieb s oboma rodičmi. Závery okresného súdu sú v odôvodnení riadne rozvedené (ods. 45), najmä zdôraznením, že presne konkretizovaný rozsah styku znižuje konflikty, podporuje istotu maloletých detí a napomáha udržiavaniu pozitívnych vzťahov s otcom.

20. Je pravdou, že maloletá G. prezentovala k otcovi negatívny postoj a odmietala dlhšie pobyty v jeho domácnosti; okresný súd toto vyjadrenie maloletej nielen zaznamenal, ale aj zohľadnil v širšom kontexte: jednak cez potrebu nerozdeľovať súrodenecké väzby (dvojčatá sú citovo naviazané na staršiu sestru), jednak cez požiadavku postupného budovania vzťahu s otcom a potrebu pevných pravidiel, ktoré

obmedzujú napätie medzi rodičmi pri odovzdávaní. Aj z výpovede kolízneho opatrovníka na pojednávaní vyplynulo, že víkendový kontakt 2× mesačne je pre budovanie vzťahu krátky, a že maloleté deti potrebujú prítomnosť oboch rodičov – bez toho, aby rodičia fungovali konfliktné (ods. 16). Tieto úvahy súdu prvej inštancie majú jasnú oporu v obsahu spisového materiálu a odvolací súd ich považuje za racionálne a presvedčivé. Právo maloletého dieťaťa vyjadriť slobodne svoj názor vo veciach, ktoré sa ho týkajú, je jeho nepopierateľným právom. V konečnom dôsledku však posúdenie záujmu dieťaťa prináleží súdu. Jeho úlohou je korigovať predstavy a názory maloletého dieťaťa o tom, čo je pre neho za danej situácie vhodné a čo nie (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp.zn. III.ÚS 707/04, IV. ÚS 288/04, III.ÚS2150/07, I.ÚS 3082/10). Nemožno totiž pripustiť, aby bol v konaní zohľadnený výhradne názor maloletého dieťaťa bez zreteľa na všetky zistené skutočnosti a v súlade s takto vysloveným názorom, aby došlo k vyhláseniu autoritatívneho rozhodnutia súdu (len primerane a podporne a z eurokonformného postupu sa poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci I. ÚS 268/02). Sama skutočnosť, že dieťa vyjadruje rezervovaný alebo negatívny názor na rodiča, ešte neznamená, že úprava širšieho styku počas prázdninového/sviatočného obdobia je proti jeho záujmu.

21. Odvolací súd zvyrazňuje, že z výpovede maloletej G. na pojednávaní nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zásah do rozsahu styku určeného súdom prvej inštancie. Odvolací súd vníma, že maloletá G. vo svojej výpovedi uvádzala viaceré prejavy správania otca, ktoré sa jej subjektívne nepáčia alebo ktoré hodnotila negatívne (najmä zvýšený hlas pri konflikte, neadekvátne poznámky o matke, či dlhšie monologické vysvetľovanie). Ide o správanie, ktoré je síce nevhodné a je na otcovi, aby ho korigoval, avšak podľa obsahu spisu nejde o situácie ohrozujúce, ani také, ktoré by bránili realizácii kontaktu. Na druhej strane z jej výpovede tiež vyplýva, že maloleté deti u otca štandardne fungujú, vykonávajú školské povinnosti, otec im poskytuje pomoc a maloletá počas styku môže realizovať aj svoje voľnočasové aktivity. Tieto zistenia svedčia o tom, že kontakt prebieha funkčne a v prostredí, ktoré je pre maloleté deti bezpečné a zodpovedajúce ich potrebám, hoci nie bez emocionálneho napätia typického pre obdobie po rozchode rodičov. Maloletá G. tiež potvrdila, že v minulosti maloleté deti absolvovali aj dlhšie prázdninové pobyty u otca, čo svedčí o tom, že dlhší styk nie je pre maloleté deti objektívne nezvládateľný. Preferencie maloletého dieťaťa, najmä vo veku blížiacemu sa adolescencii, predstavujú dôležitý, avšak nie rozhodujúci faktor. Negatívne postoje maloletého dieťaťa k rodičovi, hoci ich nemožno bagatelizovať — neodôvodňuje záver o takej narušenosti vzťahov, ktorá by si vyžadovala obmedzenie, skrátenie alebo redukciu styku, ani počas prázdnin, naopak sú dôvodom na podporu systematického budovania vzťahu. Súd prvej inštancie túto okolnosť správne zohľadnil a upravil styk v stabilnom, pevne predvídateľnom režime, ktorý je pre maloleté deti dôležitý a ktorý umožňuje zachovať vzťah s oboma rodičmi. Odvolací súd dodáva, že záujem maloletých detí nemožno redukovať na ich momentálny subjektívny postoj, najmä ak, ako vyplynulo z dokazovania, ide o situáciu s výraznou citovou väzbou na jedného rodiča a s obmedzeným kontaktom s druhým rodičom. Je prirodzené, že maloleté dieťa preferuje stabilné prostredie matky, no úlohou súdu nie je rešpektovať jednostrannú preferenciu, ale zabezpečiť, aby maloleté deti nestratili kontakt s rodičom, ktorý o ne prejavuje záujem a je spôsobilý sa o ne starať, čo potvrdil aj znalecký posudok (ods. 10–11 rozsudku).

22. Odvolací súd považuje na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval primerane a podporne, z eurokonformného prístupu na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie je rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „....Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavné konformný výklad ustanovenia“.

23. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou matky o nerešpektovaní záverov znaleckého posudku okresným súdom. Zo znaleckého posudku vyplýva, že znalec neodporučil striedavú osobnú starostlivosť, zdôraznil citovú závislosť maloletej B. a maloletej G. na maloletej G., negatívny postoj maloletej G. k otcovi a potrebu udržať kontakt s otcom; ako rámec odporučil doterajší víkendový styk 2× mesačne a proporcionálne sviatky/prázdniny (ods. 10 – 11). Okresný súd sa s týmto odporúčaním vecne stotožnil, počas roka zachoval pravidelný víkendový kontakt a sviatky/prázdniny nastavil proporcionálne vo vzťahu k bežnému roku, pričom výslovne uviedol, že vychádza aj zo znaleckého dokazovania (ods. 45). Matka namieta najmä letný režim (1.–15. júl a 1.–15. august), označujúc ho za „striedavú starostlivosť“ bez opory vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd dodáva, že nejde o zavedenie striedavej osobnej starostlivosti, ale o osobitnú úpravu styku počas prázdnin. Z obsahu rozsudku vyplýva, že okresný súd sledoval dva legitímne ciele: koncentrovať dlhší, ale vopred predvídateľný blok času, v ktorom možno s deťmi prirodzene tráviť prázdninové aktivity a súčasne nenarušať školský režim, kde sú konflikty a emočné napätie spravidla vyššie. Rozdelenie letných prázdninách na dva bloky v júli a

dva v auguste (vždy po dvoch týždňoch), je v praxi bežné riešenie pri rodičovi, ktorý nemá maloleté deti v osobnej starostlivosti. Upravený rozsah styku umožní obom rodičom a maloletým deťom absolvovať letné dovolenky (v bežnej dĺžke 8 - 10 dní, ktoré ponúkajú cestovné kancelárie, napr. pobytom pri mori), umožní rodičom tráviť s maloletými deťmi čas efektívnejšie, zmyslupnejšie. Okresný súd zároveň odmietol rozdeliť súrodencov a zdôraznil potrebu jednotného režimu pre všetky tri maloleté deti (ods. 45). Tieto úvahy súd logicky nadväzujú na znalecký záver, že „v ďalšej práci s rodinou sa treba sústrediť na udržanie kontaktu otca s maloletými deťmi“ – teda nie redukovať kontakt, ale udržiavať a rozvíjať ho. Okresný súd tak nepoprel závery znaleckého dokazovania, naopak, premietol ich do praktickej, ucelenej a predvídateľnej úpravy, ktorá cez prázdniny umožní maloletým deťom bez časového tlaku zažiť s otcom prirodzenú situáciu (denný rytmus, voľnočasové aktivity), čo je pre budovanie vzťahovej väzby v strednodobom horizonte dôležitejšie, než fragmentované „krátke“ stretnutia. To, že matka uprednostňuje kratšie bloky, neznamená rozpor záverov okresného súdu so znaleckým posudkom. V danom prípade nie je možné podľa odvolacieho súdu súdnym znalcom použitý výraz „proporcionálne“ redukovať na matematickú konštantu, tak ako to naznačuje matka. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že znalecký posudok je len jedným z dôkazných prostriedkov, ktorý má rovnakú dôkaznú silu ako ostatné dôkazy, nie je možné ho prioritizovať a ako každý dôkaz je potrebné vyhodnotiť ho jednotlivo ako aj v súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi. Súd v rámci hodnotenia dôkazov nie je oprávnený posudzovať znalecký posudok z hľadiska jeho odborných záverov, pretože k tomu nemá požadované odborné znalosti, ale nemusí ho akceptovať v prípade, ak by závery znalca nezodpovedali skutkovým zisteniam, resp. boli by v rozpore so zásadami logiky, prípadne prekročovali rámec odborného posúdenia. Otázka vhodnosti konkrétnej úpravy styku z hľadiska frekvencie, rozsahu či obmedzení, nie je otázkou odbornou, ale právnym posúdením veci a tieto skutočnosti súd hodnotí z hľadiska ostatných dôkazov vykonaných v rámci konania.

24. Pokiaľ ide o rozsah styku otca s maloletými deťmi počas ostatných prázdninových období a sviatkov, odvolací súd uvádza, že aj v týchto častiach okresný súd zvolil primeraný, vyvážený a dlhodobu udržateľný model, ktorý rešpektuje potrebu zachovania kontaktu maloletých detí s oboma rodičmi, ako aj požiadavku predvídateľnosti a stability úpravy. Rozsah styku je časovo obmedzený, striedavo rozdelený podľa párnosti rokov a nepredstavuje súvislý, ani neprimerane dlhý pobyt maloletých detí u otca, ktorý by bol v rozpore s ich vekom, vývinovými potrebami alebo prejavenu vôľou (porov. odsek 45 rozsudku súdu prvej inštancie). Vo vzťahu k vianočným prázdninám odvolací súd vníma, že ide o emocionálne citlivé obdobie roka. Zvolený model však umožňuje maloletým deťom prežiť časť sviatkov s každým z rodičov, bez potreby dlhého, či neprerušovaného pobytu mimo primárneho prostredia. Jednotlivé úseky predstavujú vždy len niekoľko dní a s prihliadnutím na celkové trvanie vianočných prázdnin, ako aj na vylúčenie bežného víkendového styku počas tohto obdobia, ide o v rozhodovacej praxi bežne používané a udržateľné riešenie. Takto nastavená úprava zároveň zabezpečuje reálnu účasť otca na prežívaní vianočných sviatkov s maloletými deťmi, čo je z hľadiska zachovania a rozvíjania citových väzieb dôležité a nie je v rozpore s najlepším záujmom maloletých (porov. odsek 45; k funkčnému priebehu bežných víkendov pozri najmä odsek 17). Rovnako počas veľkonočných sviatkov a jarných prázdnin okresný súd zvolil primeraný a vyvážený režim, rovnako ide o časovo kratšie, striedavo upravené obdobia, ktoré nepredstavujú neprimeranú záťaž, ani dlhodobé odlúčenie od primárneho prostredia. Takto upravený styk je predvídateľný, vykonateľný a zodpovedá potrebám maloletých detí; zároveň plní účel udržiavania a postupného posilňovania ich vzťahu s oboma rodičmi, čo súd prvej inštancie výslovne akcentoval v širšom kontexte stabilizácie rodinných pomerov a znižovania konfliktov medzi rodičmi (porov. odsek 45; k bežnému fungovaniu detí u otca pozri odsek 17).

25. Odvolací súd na záver uvádza, že odvolacia argumentácia matky smeruje najmä proti úvahám súdu prvej inštancie a vychádza z presvedčenia, že tento mal vo väčšej miere kopírovať prania maloletých detí, najmä maloletej G.. Odvolací súd však po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd nezanedbal žiadne rozhodujúce kritérium, vyhodnotil aj názor maloletých detí, ale správne ho zasadil do širšieho rámca ich najlepšieho záujmu – najmä potreby stability, predvídateľnosti. Rozsah styku s maloletými deťmi zachováva pravidelný a kvalitný kontakt, úprava sviatkov a prázdnin predchádza budúcim konfliktom. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch V., VI., VII. a X. potvrdil ako vecne správny cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP a v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP, aplikujúc § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP, dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.